

Scheepsjournaal

Kees Storm

Vietnam, de eerste keer in 1972 op het ms Acila

Mijn vorige verhaal over de aanslag door de Vietcong in 1974, was niet mijn eerste ontmoeting met de oorlog in Zuid-Oost Azië.

Mijn eerste reis tijdens mijn leerlingenjaar ving aan in Stanlow op het Manchester Ship Canal.

Het schip werd gaande weg langs een aantal havens in West-Europa vol gezet met leerlingen, zowel voor de brug als de machinekamer. Daarna staken we over naar Curaçao, waar de eerste leerlingen al van boord gingen om verder te varen op andere groepsschepen.

Vanaf hier was ik samen met mijn hutgenoot nog de enige leerling aan boord en gingen we vol met smeerolie op weg naar Yokohama via het Panamakanaal, maar de lading had ook vliegtuigbenzine kunnen zijn.....

Vlak voor aankomst in Japan kregen we te horen dat we na Yokohama, Manilla en Saigon zouden aandoen.

Vanwege de voortdurende gevechten in Vietnam tussen de Zuid-Vietnamezen gesteund door de Amerikanen en de Noord-Vietnamezen, kregen we in Yokohama zandzakken en kogelwerende vesten aan boord. De zandzakken werden op de brug opgestapeld ter bescherming van de stuurlieden en loods.

De reis naar Manilla werd gebruikt om vertrouwd te raken met de oorlogssituatie. De patrijspoortblinden werden tevoorschijn gehaald uit een opslagruimte, waarvan wij het bestaan nog niet kenden. De blinden moesten worden aangebracht aan de binnenzijde van de patrijspoorten, zodat je in je hut redelijk beschermd zou zijn tegen rondvliegende kogels.

Onder grote hilariteit werden ook de kogelwerende vesten gepast, compleet met helm en genitaliënbescherming. We begonnen te beseffen dat het serieus zou kunnen worden.

Na Manilla werden er brandoefeningen gehouden voor het geval dat. In het recente verleden waren meerdere schepen op de Mekongrivier aangevallen.

Met de loods aan boord gingen we volle kracht de ontbladerde rivier op, als schietschijf voor de vijand.

Het manoeuvreren met een 19.175 tons tanker op een kronkelige rivier met die snelheid is geen sinecure.

Gelukkig waren er voldoende “gunboats” en helikopters van het type Bell UH-1, de ‘Huey’ genoemd, om enige bescherming te bieden.

Tegen de tijd dat we bij Saigon zouden aanmeren moest het doortij zijn om zonder stroom op de rivier te kunnen draaien, met de boeg naar buiten om desnoods snel weg te kunnen.

We werden ontvangen door een groep vrouwelijke “roeiers”. Die zelfde dames zouden twee jaar later bewapend en in militair uniform mij wederom opwachten.

De dames werden verblijd met stukken Sunlightzeep, als dank voor hun bewezen diensten.

De volgende dag vertrokken we met een leeg maar geballast schip met wederom grote snelheid richting zee. De volgende haven was Singapore. Daar zou ik van boord gaan om diezelfde dag nog aan boord te stappen van het ms Daphne die op de rede lag te wachten om vervolgens door te varen naar de Perzische Golf. Daar werd crude geladen voor Noord-Amerika, waar we via Kaap de Goede Hoop na 6 weken zouden arriveren in Portland-Maine. Inmiddels had ik mijn eerste wereldreis al achter de rug.

ms Acila